

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

Københavns Kunsthandel

Københavns Kunsthandel ønsker at gøre det enkelt og uformelt, at købe og sælge kvalitetskunst til gennemsigtige priser. Alle værker er nøje udvalgt ud fra principperne om; godt håndværk, originalitet og relevans.

Københavns Kunsthandel er grundlagt af kunsthandler Johs Schmidt.

"Efter 20 år i kunstbranchen, heraf 12 år som senior vurderingsmand i auktionsbranchen, ønskede jeg at være fuldt ansvarlig for hvilke objekter jeg sælger. Med Københavns Kunsthandel har jeg endelig mulighed for kun at omgive mig med den kunst jeg elsker, uafhængigt af hvem der har skabt det og hvornår."

Københavns Kunsthandel ønsker at være et alternativ til auktionshusene, vi både køber og sælger kvalitetskunst i alle prislejer.

Vi har kontor og showroom på Sønder Boulevard 81, København V.

Åbningstider: onsdag 14-17, torsdag 14-18, fredag 14-17 og lørdage 13-16.

Eller ring eller skriv og lav en aftale på et andet tidspunkt, hvis I vil hilse på eller se udvalget.

Københavns Kunsthandel

Tlf. 6054 2416

mail@koebenhavnskunsthandel.dk

Margrethe Clausen var uddannet på Kunstakademiet i København.

Erich Erichsøe er mest kendt for sine maleriske beskrivelser af ungdomstidens baggårde på stenbroen, derfor er det desto mere spændende, at han også har beskæftiget sig med land- bolivet. Denne side af hans virksomhed kan opleves på Dansk Landbrugsmuseum i det første halve år af 2003, hvor der vises en række malerier af dyrene i landbruget.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

Erich Erichsøe var uddannet håndværksmaler, men tog siden uddannelsen som maler og grafiker fra Kunstakademiet i København. Han var livet igennem en enspænder, der holdt sig for sig selv, men som vakte behørig opsigt hver gang han havde en udstilling. Erich Erichsøe døde i 1985.

SMK har 60 træsnit af Erichsøe i sin samling. Kan ses på smk open.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro

Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

Gether Contemporary – Uge 1 Sif Itona Westerberg – Uge 2 Pierre Knob

Hver morgen bærer nornerne vand fra brønden, som de hælder over verdenstræet Yggdrasil. Hver morgen plejer og plejer nornerne det og sikrer, at det forbliver grønt og sundt. Hver morgen sørger de for, at Verdenstræet ikke rådner, at verden ikke falder fra hinanden.

“Nine Mothers” er Sif Itona Westerbergs (DK) tredje soloudstilling med Gether Contemporary. Udstillingen er baseret på den oldnordiske myte om de tre norner, hvorfra Westerberg fortsætter sit omfattende skulpturarbejde med at udforske menneskets forhold til naturen og den glemte viden, der findes i de grundlæggende historier, der engang holdt vores forståelse og forpligtelse over for verden sammen. Denne gang dykker Westerbergs udstilling ned i skæbne- og livshistorierne i den nordiske mytologi og bruger dem som et prisme for en samtale om sammenhængen mellem mennesker og natur, sorgen over at miste tætte økologiske bånd og det omsorgsarbejde, der ligger i at bevare den.

Nornerne er de nordiske skæbnegudinder, repræsenteret af tre søstre kaldet Urd, Verdandi og Skuld, som bor under verdenstræet Yggdrasil. Her ligger deres smukke sal sammen med Urds brønd, hvorfra de hver dag trækker vand til at hælde over Yggdrasils rødder. Vandet i brønden er så rent, at alt, hvad der kommer i den, bliver hvidt, og i brønden svømmer to svaner, som er forfædre til alle andre svaner. De tre norner vogter skæbnen, og deres navne betyder "det der var" ("Urd"), "det der er" ("Verdandi") og "det, der vil være" ("Skuld"), hvilket i det væsentlige personificerer tiden selv. Ud over at overskue skæbnen i bredere skala er det ofte i forbindelse med de to mest grundlæggende punkter i et menneskes livsvej – fødsel og død – at de optræder i kilderne. I nogle egne af Norden var det en folketradition længe efter overgangen til kristendommen at tilberede en såkaldt "nornegrød" til den nybagte mor og jordemoder.

I udstillingsrummet er de tre norner hver repræsenteret gennem løsrevne og nærmest svævende hoveder i tre forskellige stadier: det uberørte, det revnede og det tilgroede. Westerbergs skulpturer danner således et landskab bestående af ni kvindeskikkelser; gartnerne, beskyttere eller mødre, hvis formelle opgave er at holde verden kørende og skæbnen udfolde sig. Mødre, i dette tilfælde, forstået som dem, der føder alt, som en oprindelseskilde eller som en enhed, der udfører moderskab for nogen eller noget. På væggene omkring busterne hænger gipsrelieffer af rødder, vækster og planter. I disse relieffer udfolder der sig en spekulativ botanik, som Sif har udviklet sit eget skulptursprog gennem de seneste par år, og som her kan ses som objekter for nornernes dygtige og konsekvente omsorgsarbejde, hvor de plejer, plejer, beskytter, og vander.

Med udstillingen "Ni mødre" har Westerberg skabt et landskab eller postlandskab af tid, omsorg og forpligtelse, som forbinder mytiske fortællinger om tid og skæbne med spørgsmål om moderne økologi og omsorgsarbejde.

Sif Itona Westerbergs værker er motiver, der oprindeligt er hentet fra antikken eller middelalderen, omdannet sammen i for det meste skulpturelle værker og genfortolket med inspiration fra et utal af stilarter og tider gennem Westerbergs nutidige perspektiv. Med sine omhyggeligt udskårne værker i hånden, går hun tilbage til klassiske teknikker, men anvender dem på moderne industrielle materialer. Gasbeton spiller en vigtig rolle i materialet, der udgør hendes arbejde sammen med industrielle bolte og skruer, som ofte gennemborer værket for at tjene som metoder til at hænge eller fastgøre værkerne. Tilsammen skaber disse elementer en skarp kontrast til hendes raffinerede teknik og det klassiske kildemateriale.

Sif Itona Westerberg undersøger de personlige, kulturelle og historiske markører, som udgør menneskehedens kollektive identitet, som gennem tiden har defineret den måde, vi ser os selv i forhold til samfund, klasse, race, køn, spiritualitet og natur. Hun opsøger myter, historiske markører og kulturelle strømninger og kombinerer dem med vores nutidige perspektiver og nuværende situation, skaber et samlet syn på menneskehedens udvikling og gør status over, hvor vi er i øjeblikket som samfund.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

At insistere på den indbyrdes forbundne sammenhæng mellem menneskeheden og naturen og menneskeheden som værende dyrket og eksisterende på grund af denne relation, har Itona Westerbergs arbejde stærke forbindelser til den åndelige og naturlige verden.

Menneskehedens opståen og fald og en følelse af den truende hybrid i lyset af vores globale miljø- og nu også sundhedskrise er et underliggende tema, der gennemsyrrer hendes arbejde. Gennem omarbejdning af klassisk billedsprog og omformning af det med et væld af forskellige stilarter og perspektiver kaster Sif Itona Westerberg lys på de skyggefulde, subkulturelle og undertrykte sider af menneskeheden og vores samfund, som i vores moderne rationelle verden er blevet skubbet til side eller ignoreret.

Sif Itona Westerberg er billedkunstner, der arbejder og bor i København. Hun har en MFA fra Det Kongelige Kunstakademi. Hun arbejder primært inden for skulpturområdet, hvorfra hun undersøger nye økologier, relationer og æstetik inden for det antropocæne område.

Sif Itona Westerberg indgår i en række private og offentlige samlinger herunder Ny Carlsbergfondets og Malmø Kunstmuseums samling. Hun har tidligere udstillet på bl.a; Tranen (DK), Malmø Kunstmuseum (SE), Oluf Høst Museet (DK), Gianni Manhattan (A), Latvian Center for Contemporary Art (LVA), Den Frie Center of Contemporary Art (DK), PERMM Museum of Contemporary Art, (RU), Cassandra Cassandra (CND), Museum of Contemporary Art, (RU), Aros-triennalen; Haven (DK) Skulpturtriennalen: Becoming Human (DK), Kunsthal Charlottenborg (DK).

Pierre Knob

Pierre Knob var ikke et let barn. Da hans forældre ville droppe ud af skolen, bad hans forældre en ven, en professionel fotograf, om at tage Knob på sig som assistent for at lære ham nogle gode gamle arbejdsmoral. Lidt vidste de, at dette ville vise sig at være starten på Knops kreative karriere.

Halvt fransk, halvt tysk, Knob blev født i Frankrig, men voksede op i Tyskland. Dette synes måske ikke nogen er så meget interessant i dag, men som kunstneren selv bemærkede, ville hans modstridende rødder have været ilde set kun årtier før og betragtet som skandaløst. Knob bruger nu sine blandede rødder som et af temaerne i sine kunstværker.

Efter sin første smag af kunst fortsatte Knob med at studere design og illustration og opdagede sin kærlighed til at arbejde med traditionelle materialer i en tegneseriekunstners illustrationsklasse og afviste den digitale verden, som han fandt kedelig. Da han opdagede, at han rent faktisk kunne studere maleri, og blev optaget på Kunstakademie Düsseldorf, siger han, at det startede alt.

Knob er en mand af ekstremer: han kan lide at være i studiet 24/7, begynde sin dag omkring 6:30 med meditation og derefter bruge så meget tid som muligt i studiet for at bringe alle billeder og historier i hans sind til virkelighed. Der kan enten være meget høj musik eller total stilhed, mens han arbejder. Han arbejder altid på flere malerier på én gang og reagerer med impuls og intuition.

Intuition og tilfældighed er faktisk nogle af hovedbetingelserne for hans maleproces. Han citerer Philip Guston, der talte om 'at male med den tredje hånd', hvormed han mente den organiske proces, når du kommer i flowet, slukker dit sind og maler ubevidst. Dette er nøglen til Knob. Et andet vigtigt aspekt i hans arbejde er hans hyppige brug af familiefotografier og historiske billeder som udgangspunkt.

Knob er påvirket af abstrakt ekspressionisme og en stor del af hans arbejde består af geometriske abstraktioner, men alligevel fandt han tilbage til det figurative maleri efter mange års eksperimenter og trial and error. Alligevel, fastslår han bestemt, er dette formelle aspekt for overfladisk til at fokusere på – han er

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

ekstremt politisk, vred over, hvad der foregår i verden i dag, og opslugt af spørgsmålet om identitet i en globaliseret verden.

Knops politiske karakter kan ses afspejlet i temaerne og historierne i hans seneste serie af malerier til hans første soloshow i Tyskland: 'And Left A Prey To Hazard Wild', Setareh Gallery, 2017. Ironi fejer gennem hans drømmelandskaber blandet med voldelige eller modstridende scener. Sociale strukturer, roller, dominansforhold, offer og gerningsmand – disse temaer bliver noget abstraheret og forenklet i Knops malerier og efterlader en slående umiddelbar oplevelse, der præsenterer beskueren for Knops forskellige visioner af vores verden.

Nyheder såsom fremkomsten af neofascister i Frankrig optager Knops sind og vil ikke lade ham gå. Klyngerne af mennesker i hans malerier bliver metaforer for disse sociale netværk og magtstrukturer. Kunstneren er vred. Og han kanaliserer sin vrede ind i sin kunst.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro

Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

Bo Bjerggaard. Emily Gernild. We Breathe the Same Flesh

Kødets lyster af Bodil Skovgaard Nielsen

Den første kvindelige onaniscene i dansk litteratur involverer rosenblade. Det er Marie Grubbe, i J.P. Jacobsens gendigtning over den virkelige adelsdames rejse i hælene på sit eget begær, der som fjortenårig dasker rundt i Tjele Hovedgårds prydhave. Senere skal hun falde fra de fine saloner og blive kromutter på Falster, men lige nu samler hun rosenblade i kjoleskørtet. Det er ikke til at modstå, hun må have hænderne ned i blomsterfloret. Snart syrer teksten ud i rød, dunkende fantasi om blade der "rødmer", om "fugtig rosa", om yppige hvælvinger og gnistrende blodårer. "... og så den tunge, søde duft, den drivende em af den røde nektar, som koger i blomsternes bund", lyder klimakset.

Teenagepigen skynder sig med kenderne blussende videre – og er straks, på gårdspladsen, vidne til ladefogeden, der pryglers kusken. Vi er i tilgift vidne til grundlæggelsen af Marie Grubbes seksualitet, så hun lærer, at skønhed og vold hænger sammen. At kødet både dunker dejligt og i smerte.

Der er en lignende lidenskab i ordets dobbelte betydning – nydelse og pinsel – på færde i Emily Gernilds nye suite af malerier. Hun arbejder med alle de motiver, man tror, man kender så godt fra hjemmets stuer og fade: citroner og vinglas, vaser med buketter på ornamenterede duge. Tag et maleri som Hvalsang. Med auberginefarvede og smørgule blade folder en blomst sig ud i retning af os, der ser på. Men er det egentlig en blomst – eller, som titlen peger på, et forsøg på at oversætte undervandsang til frekvenser, det menneskelige øre ikke kan høre? Og minder det i øvrigt ikke om kønsorganer, det her: om en svulmende klitoris?

Det er værker, der arbejder med kvindekrop, med død, med nydelse, med klichéens magt, men som også tænker over, hvad det overhovedet vil sige at skabe billeder. Her spiller planterne helt konkret en rolle: De giver os livet ved at skabe den luft, vi indånder.

At trække verden til sig

Der har altid været blomster hos Gernild. Men nu er det, som om de er rykket længere ind mod centrum og vil vise os, at de ikke er så yndige, som vi tror. De er også komposten, forrådnelsen, bårebuketterne under jorden, kastet på kisten. Det her er værker, der ikke er så uskyldige, som du tror.

Den grund idé, at livet fundamentalt består af udvekslinger og formskift, finder man også hos den italienske naturfilosof Emanuele Coccia. I bogen Planternes liv – blandingens metafysik viser han, hvordan det har været planternes skæbne i vestlig naturvidenskab og filosofi at blive set som noget, det ikke rigtig var værd at beskæftige sig med. Planter er blevet set som overflødige, som passive, som langt fra lige så interessante som fugle på træk eller isbjerge, der kælder. "De er et kosmisk ornament, unødvendige og farvestrålende forekomster i udkanten af det kognitive felt", skriver Coccia.

Sådan har den vestlige kunsthistorie også set på både blomster og kvinder – som pynt, som dekoration. Det følger den vanlige associationsrække: aktiv og passiv, jægeren og byttedyret, bien og blomsten. Manden og kvinden.

Gennem tiden har det at male blomster også været betragtet som noget relativt underlødigt, hvilket hænger sammen med, at kvinder, før de fik adgang til Kunstakademiet i Danmark, som regel måtte nøjes med at male blomsteropsatser. Uden adgang til de nødvendige studier af nøgenmodel var blomster noget, kvinder trods alt kunne tilegne sig evnerne til at male, og motivet var samtidig sømmeligt nok. Men aldrig nyskabende, forstås. Hvis nogen i dag bliver kaldt blomstermaler, har det stadig denne nedladende klang.

Men det er, som om Emily Gernilds blomster ikke vil finde sig i at blive på denne dårlige plads, historien har tildelt dem. De rummer kosmiske kim, alene i en titel som Måneblomst, hvor alting svulmer gulligt og slimet

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

i alle retninger: Der er rødderne, der borer sig ned i jorden, knoppen, der strækker sig mod himlen. Måske en skrigende fugleunge med næbbet åbent, måske en georgine i færd med at folde sig ud. Eller The Embrace: En kæmpemæssig blomst i alle nuancer af lyserød, der svømmer rundt på lærredet og ikke er bange for at fylde det hele ud. Den er kødfuld og voldsom.

Emanuele Coccia kalder blomster for attraktorer. "I stedet for at bevæge sig i retning af verden, tiltrækker den verden", skriver han om deres måde at sørge for at føre livet videre på. Det kræver en særlig intelligens, siger Coccia, en intelligens, der både har med sex, etik og æstetik at gøre: Sex er vitterligt det, der gør det muligt for os at blive andet, skriver han, og må derfor være den højeste form for filosofi.

Emily Gernilds blomsterbilleder vil for det første gerne kigges på: De er ikke bange for at stråle, for at sole sig i blikket, for at være underskønne og æggende. Men der er også en surreal nerve i værkerne, i ordets oprindelige forstand som noget, der er mere end virkeligt. Tag serien Soil and Jewels, der nærmest slægter den danske maler Rita Kernn-Larsen på i sine aktive formskift i blikket. Det er blomster i krukker og vaser, ja – men der er også æggeagtige former, der ligner haletudser, sædceller eller øjenæbler trukket ud af kranier. De er stadig smukke. Tingene er faktisk flere ting på én gang. De er altid i gang med at blive noget mere end sig selv.

Den første kannibalisme

Til historiens nedvurdering af planterne siger Coccia noget, der er lige så simpelt, som det er verdensudvidende: Planterne er grunden til, at livet er muligt. Det er dem, der helt uden vi har bedt dem om det, omdanner solstråler og kulilte til ilt i fotosyntesen. Planter er de eneste levende væsener, der giver livet til andre.

Herfra giver han sig i kast med at udvikle en naturfilosofi, der ikke bare ser på, hvad planterne rent kemisk, biologisk eller fysisk gør. Hans tænkning betragter også planterne som æstetiske og filosofiske problemer: Fotosyntesen er for eksempel så grundlæggende for vores liv, at det slet ikke er muligt at opdele verden i subjekt og objekt, som filosofien ellers har gjort.

Det er ikke nuttet romantik, når Coccia taler om åndedrættet som en handling betinget af ekstrem afhængighed af andres liv. Det er "en første form for kannibalisme, for hver eneste dag suger vi næring af gasser udledt af planter: Vi kan ganske enkelt kun leve i kraft af de andres liv."

Emily Gernild siger i værker som Haven, Bevidnet eller Noli Mi Tangere med billeder, hvad Coccia siger med ord: Her er det, som om skikkelser og blomster smelter sammen, som om de suger næring ud af hinanden. Det er ikke bare en opløftende bevægelse; det er også grænseoverskridende, vildt. At blive spist og spise andre for overlevelsens skyld.

Spiselige blomster

Der er en tæt forbindelse mellem blomster og mad i kunsthistorien. Der står tit vaser med kødfulde blomster på de overdådige middagsborde i hollandske pragtstillebener. Nok stråler blomsterne så fint plukket og arrangeret lige nu, men alle kender den råddenskab, der venter i en vase, når man hælder det gulligt rådne vand ud.

Men hvad nu, hvis blomsterne egentlig står der på bordet sammen med maden, fordi mad og blomster nærmest er det samme – en livsforms død, en andens næring? På fransk kalder man mad- eller blomsteropsatsen for nature morte, død natur, og man kan se kunstværket som en transformation, der i første omgang dræber et øjeblik ved at fastlåse det for i samme bevægelse at give det evigt liv. I Gernilds malerier er der ikke (kun) den her vaklen mellem motiv og tingen selv, men også en vitalisering af livets bevægelighed.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

Det handler om den måde, kunstneren kan slippe penslen i akkurat det øjeblik, hvor maleriet hverken er ren abstraktion eller tydelig form. Der er noget, der ligesom spilder over, ikke gider stå stille og posere i det, hun frembringer: Man har det, når man ser på værkerne, som om der har været en mægtig fest i gang. Rødvinsfarvet lilla spiller ligesom ud over det hele, som vin der er skvulpet ud af glassene til en herlig fest. Blomster er sat i vaser eller pokaler og er blevet glemt og får nu lov til at dø en mægtig varieret død i alverdens farver. Malingen løber ned ad lærredet, citroner mugner, øjne stirrer febrilsk og saftspændt som bær. Det er en kannibalisme, der er produktiv, der er livgivende: En plet er ikke en fejl på dugen, på lærredet, det er bare endnu en udveksling i rækken, en befrugtning på ny. Stillebenet som larmende fuldt af liv. Transformationen som livsvilkår, både for planter og mennesker.

Kødpølselyserød

Og så er der den lyserøde farve. Den her karakteristiske nuance for Emily Gernild, en nuance der tit er lidt mat i det, ikke skrigpink, men mere over i noget børneværelse – eller gammelrosa med al dets klang af håndsæbe og skyggetanter. Det er en farve, der ligger et sted mellem det mest ufarlige i verden og så alt muligt forbudt. Kødpølse, kirsebærblomst, klitoris og endetarm.

Emily Gernild arbejder med diskrete forvirringer. Hun blander det feminine og det maskuline, det nydelige og det destruktive. Og det handler ikke om at få positionerne til at bytte plads, men om at lade betydningen stå og gære, være i et mellemstadium. Hun limer lapper på sine lærreder, som var det omsorgsfulde bandager på sår – eller plastre, der skal skjule en teenagers forbudte piercinger. Hun lader rent pigment blandet med harelím trække over lærredet, så det glinser som sneglespor eller som øjenmakeup. Hendes scener leger med det generiske, det, der føles velkendt, men som kan manipuleres med, så det faktisk ikke er så hjemligt, som man tror. Ligesom planterne i vindueskarmen, der æder af verden for at give plads til nyt liv. Som piger med fletninger, der binder blomsterkranse, men hvad mon de tænker på?

Der er dejlige ting. Der er også mørke og død. Et kjoleskørt fuld af motiver, en pokal der flyder over med blodrød vin. Det er lige til at få blussende kinder af.

2 Guidede Gallerivandring Efterår 2024 Vesterbro Københavns Kunsthandel, Gether Contemporary, Bo Bjerggaard, Daisy Kunst Bar

Daisy Kunst Bar - Istedgade 44.

Verdens bedste Daisy har lige åbnet Daisy Kunstbar i Istedgade 44. Der er flotte malerier på væggene, gode lokale drikkevarer og snacks og en utrolig dejlig stemning, med discokugle og lækre puder. Baren er let at finde med det fine 'Daisy' neonskilt i vinduet.

Efter 17 år som skolelærer, tog Daisy springet og fulgte sin drøm om et sted med plads til en masse spændende og dygtige kunstnere. Du kan derfor købe de malerier, der hænger på væggene. Der er åbent onsdag - lørdag kl. 14-24, så kig forbi dit nye stamsted